

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 607/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom doc. JUDr. B. F., PhD., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 NcC 279/2012 zo 16. októbra 2012 (Rvp 5089/2013), sp. zn. 2 NcC 281/2012 zo 16. októbra 2012 (Rvp 5090/2013), sp. zn. 2 NcC 282/2012 zo 16. októbra 2012 (Rvp 5091/2013), sp. zn. 2 NcC 283/2012 zo 16. októbra 2012 (Rvp 5092/2013), sp. zn. 2 NcC 285/2012 zo 16. októbra 2012 (Rvp 5093/2013), sp. zn. 14 NcC 253/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 5094/2013 a Rvp 5311/2013), sp. zn. 14 NcC 256/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 5095/2013 a Rvp 5310/2013), sp. zn. 5 NcC 243/2012 zo 16. októbra 2012 (Rvp 5096/2013), sp. zn. 5 NcC 239/2012 zo 16. októbra 2012 (Rvp 5097/2013), sp. zn. 5 NcC 246/2012 zo 16. októbra 2012 (Rvp 5098/2013), sp. zn. 14 NcC 239/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 5099/2013 a Rvp 5319/2013), sp. zn. 14 NcC 241/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 5100/2013 a Rvp 5318/2013), sp. zn. 14 NcC 242/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 5101/2013 a Rvp 5317/2013), sp. zn. 14 NcC 245/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 5102/2013 a Rvp 5316/2013), sp. zn. 14 NcC 246/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 5103/2013 a Rvp 5315/2013), sp. zn. 13 NcC 230/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 5104/2013), sp. zn. 13 NcC 232/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 5105/2013), sp. zn. 5 NcC 258/2012

zo 16. októbra 2012 (Rvp 5107/2013), sp. zn. 5 NcC 255/2012 zo 16. októbra 2012 (Rvp 5109/2013), sp. zn. 13 NcC 226/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 5110/2013), sp. zn. 14 NcC 573/2012 zo 17. októbra 2012 (Rvp 5111/2013), sp. zn. 14 NcC 570/2012 zo 17. októbra 2012 (Rvp 5112/2013), sp. zn. 13 NcC 233/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 5113/2013) a sp. zn. 14 NcC 304/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 7523/2013) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 5089/2013 až sp. zn. Rvp 5098/2013, sp. zn. Rvp 5310/2013 a sp. zn. Rvp 5311/2013, sp. zn. Rvp 5099/2013 až sp. zn. Rvp 5105/2013, sp. zn. Rvp 5107/2013, sp. zn. Rvp 5109/2013 až sp. zn. Rvp 5113/2013, sp. zn. Rvp 5315/2013 až sp. zn. Rvp 5319/2013 a sp. zn. Rvp 7523/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 5089/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 4. januára 2013 a 8. januára 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) už označenými uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že žalobami podanými Okresnému súdu Revúca (ďalej len „okresný súd“) sa sťažovateľka domáhala svojich nárokov na náhradu škody – nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, smerujúcimi proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Ku vzniku škody malo podľa nej dôjsť kontinuálnym a zásadným zásahom do jej základných práv, najmä práva na poskytnutie súdnej ochrany v zákonom predpokladanej kvalite a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

V predmetných žalobách podaných okresnému súdu sťažovateľka súčasne žiadala, aby súd inštančne nadradený okresnému súdu rozhodol o prikázaní týchto vecí (konania o týchto žalobách, pozn.) inému súdu, „... *pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Revúca sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkom konania (námietka zaujatosti z objektívneho pohľadu)*“. Sťažovateľka požiadavku na prikázanie vecí na konanie a rozhodnutie inému súdu z dôvodu ňou tvrdenej zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu argumentačne odôvodnila tým, že v prípade neprikázania konaní o označených žalobách inému súdu bude o týchto žalobách o náhradu škody rozhodovať okresný súd, ktorý podľa tvrdení sťažovateľky sám svojím nesprávnym úradným postupom túto škodu aj spôsobil. Inými slovami, podľa sťažovateľky by tak okresný súd rozhodoval o dôvodnosti nároku na náhradu škody, ktorú mal tento okresný súd aj sám spôsobiť, čo je podľa sťažovateľky neprípustné.

Krajský súd v sťažovateľkou napádaných uzneseniach „mal“ rozhodnúť tak, že z prerokovania žalôb sťažovateľky o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom okresného súdu v exekučných konaniach je buď vylúčený iba sudca, príp. sú vylúčení sudcovia okresného súdu, ktorý bol (ktorí boli) zákonným sudcom (zákonnými sudcami) v predmetných exekučných konaniach, v ktorých k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť, avšak ostatní sudcovia okresného súdu z prerokovania a rozhodnutia o týchto žalobách sťažovateľky vylúčení neboli.

Podľa sťažovateľky krajský súd ňou napádanými uzneseniami porušil jej základné právo domáhať sa súdnej ochrany na nezávislom a nestrannom súde, keď nezohľadnil objektívnu stránku nezaujatosti sudcov okresného súdu, t. j. keď neskúmal objektívne symptómy vyvolávajúce podľa sťažovateľky oprávnené pochybnosti o ich nezaujatosti, ktoré sa podľa nej prejavujú hlavne v pomere sudcov okresného súdu k veci, na rozhodnutí ktorej majú svoj záujem, pretože v prípade, že by bolo rozhodnuté o povinnosti štátu nahradiť sťažovateľke škodu vzniknutú v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom okresného súdu, štát by mohol v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu túto regresne vymáhať od okresného súdu, čo môže mať podľa sťažovateľky za následok aj napríklad zníženie rozpočtových prostriedkov pre okresný súd od štátu (ekonomická závislosť okresného súdu od štátu).

Sťažovateľka svoje sťažnosti následne doplnila podaniami doručenými ústavnému súdu 26. februára 2013, v ktorých reagovala na uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo 6. februára 2013, ktorým boli jej obsahovo obdobné sťažnosti ústavným súdom odmietnuté z dôvodu nedostatku jeho právomoci na ich prejednanie a rozhodnutie, *„s nádejou, že zvráti stav bezlimitnej deformácie ľudských práv uskutočňovanej systematicky činnosťou súdov Slovenskej republiky v oboch systémoch súdnej moci, pričom táto jeho preventívna činnosť zamedzí diskreditácii Slovenskej republiky na pôde Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu“*.

Podľa sťažovateľky *„V danej veci nie je možné nastoliť nápravu porušených práv podaním dovolania z dôvodu podľa ust. §237 písm. g) OSP (dovolanie nie je prípustné)! Dovolanie nie je prípustné ani z iných všeobecných dôvodov...“*. V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na konania ústavného súdu vo veciach vedených pod sp. zn. I. ÚS 265/05, sp. zn. III. ÚS 24/05 a sp. zn. III. ÚS 74/2011, v ktorých preskúmaval rozhodnutia súdov o zaujatosti sudcov. Ústavný súd však uvedenú rozhodovaciu prax podľa sťažovateľky bez akéhokoľvek zdôvodnenia porušil práve a len v jej prípade. Sťažovateľka taktiež poukázala na odôvodnenie publikovaného uznesenia (Zo súdnej praxe č. 40/1998) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 20/97, v ktorom tento súd vyslovil: *„Na prejednanie opravného prostriedku (odvolania či dovolania) proti rozhodnutiu*

nadriadeného súdu, ktorým tento rozhodoval o vylúčení sudcov príslušného súdu, nie je daná príslušnosť žiadneho súdu. Preto Najvyšší súd v takomto prípade konanie o opravnom prostriedku zastaví (§ 104 ods. 1 v spojení s § 243c O. s. p.)...“

Z uvedeného podľa sťažovateľky vyplýva „v právnom štáte jednoznačný záver, že vo vecí je daná právomoc Ústavného súdu... rozhodnúť o podanej ústavnej sťažnosti, pričom vzhľadom k existencii viac ako 10.000 pozitívnych rozhodnutí krajských súdov..., ktoré predložil sťažovateľ ústavnému súdu ako dôkazy v konaní a ktoré svedčia o jednoznačnej potrebe vylúčiť okresné súdy z prejednávania a rozhodovania vecí s predmetom náhrady škody, neostáva nič iné, len zo strany ústavného súdu vyhovieť princípu legality a princípu právnej istoty a rozhodnúť podľa predloženého petitu“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami, zruší uvedené uznesenia, veci vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

Sťažovateľka sa súčasne sťažnosťami podanými ústavnému súdu domáhala vydania dočasných opatrení, ktorými by ústavný súd odložil vykonateľnosť napádaných uznesení krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu bolo preskúmanie, či označenými uzneseniami krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II. A

K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 5089/2013 až sp. zn. Rvp 5 098/2013, sp. zn. Rvp 5310/2013 a sp. zn. Rvp 5311/2013, sp. zn. Rvp 5099/2013 až sp. zn. Rvp 5105/2013, sp. zn. Rvp 5107/2013, sp. zn. Rvp 5109/2013 až sp. zn. Rvp 5113/2013, sp. zn. Rvp 5315/2013 až sp. zn. Rvp 5319/2013 a sp. zn. Rvp 7523/2013 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II. B

K namietanému porušeniu práv sťažovateľky

A. Sťažovateľka v sťažnostiach vedených pod sp. zn. Rvp 5110/2013 a sp. zn. Rvp 5112/2013 namieta porušenie ňou označených základných práv zaručených ústavou a práva zaručeného dohovorom tým, že krajský súd uzneseniami sp. zn. 13 NcC 226/2012 z 11. októbra 2012 a sp. zn. 14 NcC 570/2012 zo 17. októbra 2012 nevyhovel jej návrhu a z prerokovania ňou podaných žalôb na okresnom súde nevytlúčil všetkých sudcov tohto okresného súdu napriek tomu, že škoda, ktorej náhradu si sťažovateľka na okresnom súde týmito žalobami uplatnila, mala podľa jej tvrdení vzniknúť v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom práve toho okresného súdu, ktorého sudcovia tak v tomto dôsledku nemôžu rozhodovať objektívne a nezaujato.

Ústavný súd je súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústava). Túto ochranu poskytuje aj základným právam účastníkov v konaní o ich veci pred súdmi (všeobecnými) alebo pred inými orgánmi Slovenskej republiky v prípadoch ustanovených zákonom. Tieto práva vyplývajú z ústavno-procesných princípov konania pred uvedenými orgánmi (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a patrí medzi ne aj právo každého na rozhodnutie jeho veci tým sudcom, ktorého určuje zákon.

Základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v Občianskom súdnom poriadku garantované prostredníctvom vylúčenia

sudcu z jej ďalšieho prerokovania a rozhodnutia pre zaujatosť (§ 14 až § 16 OSP). Okolnosť, že o veci napriek tomu rozhoduje sudca, ktorý mal byť podľa subjektívneho názoru účastníka konania z ďalšej účasti na jej prerokovaní a rozhodovaní vylúčený, je dôvodom na uplatnenie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nie je povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnenej osoby (v danom prípade sťažovateľky, ktorá podala námietku zaujatosti proti všetkým sudcom okresného súdu) a vylúčiť ňou označených sudcov z ďalšieho prerokovania a rozhodovania vecí pre zaujatosť. Jeho obsahom je len povinnosť súdu prerokovať každý takýto návrh oprávnenej osoby a rozhodnúť o ňom. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (napr. I. ÚS 9/00, IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (napr. II. ÚS 60/01, II. ÚS 142/02, II. ÚS 263/07, IV. ÚS 115/07). Za situácie, ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Občianskeho súdneho poriadku, nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

Podľa platnej právnej úpravy konania pred všeobecnými súdmi a judikatúry všeobecného súdnictva sú závažné procesné pochybenia súdov (vrátane porušenia základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy) dôvodom na podanie odvolania (§ 201 a nasl. OSP), príp. (za splnenia zákonom ustanovených podmienok) aj na podanie dovolania [§ 237 písm. g) OSP (pozri napr. IV. ÚS 26/04, IV. ÚS 201/04)]. Pokiaľ podľa názoru sťažovateľky krajský súd na jej námietky neprihliadal a napadnutými uzneseniami rozhodol zjavne neodôvodnene, potom sa jej sťažnosti podané ústavnému súdu

v tomto štádiu konania javia ako predčasne podané, keďže v ďalšom konaní o merite vecí pred okresným súdom môže sťažovateľka postupovať už uvedeným spôsobom a domáhať sa ochrany svojich práv podaním odvolania proti rozhodnutiam prvostupňového súdu, prípadne dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu. V tomto prípade teda v predmetných konaniach existuje „iný súd“, a to krajský súd, resp. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktoré sú povolané na poskytnutie ochrany základným právam sťažovateľky. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 153/96 z 21. augusta 1997, v ktorom sa inter alia uvádza: „Neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g) O. s. p., posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd súdu procesnému, ktorý vo veci rozhodoval, ak v námietke boli uvedené nové skutočnosti.“ Ústavný súd preto zastáva názor, že v posudzovaných veciach sťažovateľky nemá dostatok právomoci na meritórne preskúmanie jej námietok smerujúcich proti označeným uzneseniam krajského súdu sp. zn. 13 NcC 226/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 5110/2013) a sp. zn. 14 NcC 570/2012 zo 17. októbra 2012 (Rvp 5112/2013).

Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby účastník konania domáhajúci sa ochrany svojich základných práv sám rozhodol o tom, či sa jej bude domáhať v konaní pred všeobecnými súdmi alebo pred ústavným súdom. Naopak, z čl. 127 ods. 1 ústavy zjavne vyplýva, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu musí účastník konania vyčerpať všetky riadne i mimoriadne opravné prostriedky, resp. iné prostriedky nápravy, ktoré sú mu dostupné v konaní pred všeobecnými súdmi.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dve sťažnosti sťažovateľky vedené pod sp. zn. Rvp 5110/2013 a sp. zn. Rvp 5112/2013 po ich predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

B. Pokiaľ ide o namietané porušenie sťažovateľkou označených práv v ďalších označených konaniach pred krajským súdom vedených na ústavnom súde pod sp. zn.

Rvp 5089/2013 až sp. zn. Rvp 5098/2013, sp. zn. Rvp 5310/2013 a sp. zn. Rvp 5311/2013, sp. zn. Rvp 5099/2013 až sp. zn. Rvp 5105/2013, sp. zn. Rvp 5107/2013, sp. zn. Rvp 5109/2013, sp. zn. Rvp 5111/2013, sp. zn. Rvp 5113/2013 a sp. zn. Rvp 5315/2013 až sp. zn. Rvp 5319/2013 a sp. zn. Rvp 7523/2013, ústavný súd konštatuje, že v týchto konaniach sťažovateľka namieta porušenie svojich práv v príčinnej súvislosti s uzneseniami krajského súdu sp. zn. 2 NcC 279/2012 zo 16. októbra 2012 (Rvp 5089/2013), sp. zn. 2 NcC 281/2012 zo 16. októbra 2012 (Rvp 5090/2013), sp. zn. 2 NcC 282/2012 zo 16. októbra 2012 (Rvp 5091/2013), sp. zn. 2 NcC 283/2012 zo 16. októbra 2012 (Rvp 5092/2013), sp. zn. 2 NcC 285/2012 zo 16. októbra 2012 (Rvp 5093/2013), sp. zn. 14 NcC 253/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 5094/2013 a Rvp 5311/2013), sp. zn. 14 NcC 256/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 5095/2013 a Rvp 5310/2013), sp. zn. 5 NcC 243/2012 zo 16. októbra 2012 (Rvp 5096/2013), sp. zn. 5 NcC 239/2012 zo 16. októbra 2012 (Rvp 5097/2013), sp. zn. 5 NcC 246/2012 zo 16. októbra 2012 (Rvp 5098/2013), sp. zn. 14 NcC 239/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 5099/2013 a Rvp 5319/2013), sp. zn. 14 NcC 241/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 5100/2013 a Rvp 5318/2013), sp. zn. 14 NcC 242/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 5101/2013 a Rvp 5317/2013), sp. zn. 14 NcC 245/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 5102/2013 a Rvp 5316/2013), sp. zn. 14 NcC 246/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 5103/2013 a Rvp 5315/2013), sp. zn. 13 NcC 230/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 5104/2013), sp. zn. 13 NcC 232/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 5105/2013), sp. zn. 5 NcC 258/2012 zo 16. októbra 2012 (Rvp 5107/2013), sp. zn. 5 NcC 255/2012 zo 16. októbra 2012 (Rvp 5109/2013), sp. zn. 14 NcC 573/2012 zo 17. októbra 2012 (Rvp 5111/2013), sp. zn. 13 NcC 233/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 5113/2013) a sp. zn. 14 NcC 304/2012 z 11. októbra 2012 (Rvp 7523/2013), ktoré v skutočnosti krajským súdom nikdy vydané neboli a ani neexistujú, preto ústavný súd označené sťažnosti sťažovateľky odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne II. ÚS 356/2013 a II. ÚS 358/2013).

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnostiach nerozhodoval.

Súčasne ústavný súd dáva sťažovateľke do pozornosti, že v prípade opakujúcich sa sťažností založených na tých istých skutkových a právnych okolnostiach, ústavný súd rozhodne bez odôvodnenia iba s poukazom na svoje v týchto okolnostiach identické rozhodnutie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2013